

RESSÒ DE LA PARAULA

EL TEMPS DE LA CREACIÓ (III)

Fe i ecologia

Hem de respectar i de conservar la naturalesa ja que és «casa de tots». Però no només per aquest motiu, sinó també per la seva bellesa. És una casa de tots i per a tots, perquè tots visquem en ella i amb ella; i en viure-la gaudim tots de la seva bellesa.

Se sol citar aquest text de sant Agustí, que convida a conversar amb la creació:

«Interroga la bellesa de la terra, de la mar, de l'aire ampli i difús, interroga la bellesa del cel..., interroga totes aquestes realitats. Totes et respondran: Mira'ns, som bells!» (*Sermó 241,2*).

Sant Agustí es veia enlluernat per la bellesa de la creació, però no va caure en el perill de mitificar-la. I això va jugar un paper decisiu en la seva cerca de Déu. Escriu en l'oració íntima que són les seves *Confessions*:

«Amb una consciència no pas dubtosa, sinó certa, sé, Senyor, que us estimo. Colpíreu el meu cor amb la vostra paraula, i us vaig estimar.

Però vet aquí que, de pertot, el cel i la terra i tot el que hi és contingut em diuen que us estimi; i no paren de dir-ho a tots els homes, a fi que no puguin excusar-se (*Rm 1,20*)...

Què estimo, però, quan us estimo? No pas la bellesa dels cossos, ni llur gràcia temporal, ni l'esclat de la llum, ve-te-la aquí tan grata als meus ulls, ni les dolces melodies d'unes cantilenes de ritmes variats, ni la suau fragància de les flors, de les pomades i dels aromes, ni el mannà, ni la mel, ni els membres tan plaents de les abraçades de la carn: no, no és tot això que estimo, quan estimo el meu Déu: és la llum,

la veu, el perfum, l'aliment i l'abraçada del meu home interior, on resplendeix per a la meua ànima una llum que no cap enlloc, on sonen melodies que el temps no s'endú...» (*X,6,8*).

«Què és, doncs, aquest Déu que estimo? Vaig interrogar la terra, i ella em va respondre: «No soc jo». I totes les coses que hi ha em confessaren el mateix. Vaig interrogar el mar i els abismes, i els éssers animats que s'hi belluguen, i em van respondre: «No som pas el teu Déu; cerca damunt de nosaltres». Vaig interrogar el cel, el sol, la lluna, els estels: «No som tampoc nosaltres el Déu que cerques», em digueren. Llavors vaig dir a tots els éssers que envolten les portes dels meus sentits: «Parleu-me del meu Déu, ja que vosaltres no ho sou: digueu-me

d'ell alguna cosa"... I exclamaren amb veu poderosa: «És ell mateix el qui ens va fer». La meua pregunta responia a la meua contemplació; i llur resposta era llur bellesa» (*X,6,9*).

Es veu que aquesta llarga cita mereixeria una pausada i profunda conversa. Com sempre, només qui porta una bona pregunta (que es reflecteix en la manera de mirar), pot copsar el secret del que veu. Per això, diu el sant: «la meua pregunta responia a la meua contemplació». La seva pregunta era: ¿on està, què és, la perfecta bellesa? Anhelava trobar-la, perquè el seu amor pogués descansar-hi. La naturalesa va respondre amb la seva bellesa.

Però aquesta bellesa no dissimulava els seus límits i alhora assenyalava el seu origen. «Qui m'ha fet és la veritable bellesa».

Aquestes vivències tenen una llarguíssima tradició cristiana. Experimentar-les requereix:

- Una mirada sensible a la bellesa, anhelant de plenitud i sostinguda per la cerca personal.
- Situat-se en diàleg amb Déu, amb els ulls posats en la naturalesa, de manera que ella entri en aquest diàleg.
- Arribar a gaudir de l'amor de Déu, en el qual no podem deixar d'incloure la naturalesa, obra seva.

Mitjançant ella coneixem alguna cosa de la bellesa de Déu i en ella ens sentim estimats per Ell. Mirat així, ¿qui gosarà espantillar, destruir o abusar d'aquest do?

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

L'amor és pacient, és bondadós...

Sobre l'anomenat «Himne a la Caritat» de la Carta de sant Pau (*1Co 13*), versa la primera Homilia d'Organyà. La dona cananea estima segons aquest amor descrit a *1Co 13*. «L'amor és pacient, és bondadós; l'amor no té enveja, no és altiu ni orgullós, no és groller ni interessat, no s'irrita ni es venja; no s'alegra de fer el mal, sinó que troba el goig en la veritat. Tot ho excusa, tot ho creu, tot ho espe-

ra, tot ho suporta. L'amor no passarà mai».¹

Tots volem ser estimats així, i aquest és l'Amor que Déu ens ofereix cada dia.

Com la dona cananea ens hem de saber atansar a qui ens estima a fons perdut i ens vol plens de vida.

El Déu i Pare de Nostre Senyor Jesucrist, a qui hauríem de saber testimoniar, entre d'altres «títols» és conegut a

la Bíblia com a Pare dels pobres, defensor dels orfes i les vídues, que té predilecció pels febles i petits, que es commou amb els senzills, que és El Just, que té passió per alliberar-nos de tot mal, que ens vol lliures i feliços, amb una alegria que ningú ens pot prendre, el Déu de la Vida, que estima entranhablement tot el que ha creat.

El «món cristià» ha d'ofrir esperança. Si hi ha alguna cosa pregonament cris-

tiana és l'esperança. Sabem que el mal no té la darrera paraula en la nostra Història, la darrera paraula la té la vida, el Ressuscitat.

Margarita Bofarull, rscj
Fragment inicial de la seva «Homilia religiosa d'Organyà, 2020» en el context de la Fira del Llibre del Pirineu. Organyà, setembre 2020

¹ *1Co 13,4-8*.

ECO DE LA PALABRA

EL TIEMPO DE LA CREACIÓN (III)

Fe y ecología

Hemos de respetar y conservar la naturaleza por ser «casa de todos». Pero no solo por este motivo, sino también por su hermosura. Es una casa de todos y para todos, para que todos vivamos en ella y con ella; y al vivirla disfrutemos todos de su belleza.

Suele citarse este texto de san Agustín, que le gustaba tratar de esto invitando a conversar con la creación.

«Interroga a la belleza de la tierra, del mar, del aire amplio y difuso, interroga a la belleza del cielo... interroga a todas estas realidades. Todos te responderán: ¡Míranos, somos bellos!» (*Sermón 241,2*).

San Agustín se veía deslumbrado por la belleza de la creación, pero no cayó en el peligro de mitificarla. Y esto jugó un papel decisivo en su búsqueda de Dios. Escribe en la oración íntima que son sus *Confesiones*:

«Te amo, Señor; tengo de ello conciencia no dudosa, sino cierta. Has herido mi corazón con tu palabra y te amé.

Pero aun el cielo y la tierra y todo cuanto hay en ellos, de todas partes me dicen que te ame; y no cesan de decirselo a todos, de suerte que no tienen excusa (*Rm 1,20*)...

Pero ¿qué amo yo cuando te amo? No hermosura de cuerpo, ni belleza de tiempo, ni claridad de luz, esa que es amable a estos ojos; no dulces melodías de cualquier linaje de cantos, no fragancia de flores, ni perfumes y aromas, no maná ni mieles... Nada de esto amo cuando amo a mi Dios. Y, sin embargo, amo una cierta luz, y una cierta voz, y una cierta fragancia, y un cierto manjar, y un cierto abrazo, cuando amo a mi Dios, luz, voz, fragancia, manjar y abrazo de mi hombre interior donde resplandece a mi alma lo que no cabe en lugar, y donde suena lo que no arrebatara el tiempo...» (*X,6,8*)

«¿Y qué es esto? Pregunté a la tierra y contestó: «no soy yo». Y todas las cosas que hay en ella confesaron lo mismo. Pregunté al mar y a los abismos, y a los vivientes que surcan por ellos, y respondieron: «no somos tu Dios; búscale sobre nosotros». Pregunté al cielo, la luna y las estrellas: «tampoco nosotros somos el Dios que buscas», respondieron. Y dije a todas las cosas que rodean las puertas de mi carne: «Dadme nuevas de mi Dios, ya que no sois vosotras: decidme algo de él»... Y con voz atronadora clamaron: «él nos hizo». Mi pregunta fue mi mirada; la respuesta de ellas su hermosura» (*X,6,9*).

Se ve que esta larga cita merecería una pausada y profunda conversación. Como siempre, solo quien lleva una buena pregunta (que se refleja en la forma de mirar), puede captar el secreto de lo que ve. Por eso, dice el santo: «mi pregunta fue mi mirada». Su pregunta era: ¿dónde está, qué es, la perfecta belleza? Anhelaba encontrarla, para que su amor pudiera descansar en ella. La naturaleza respondió con su hermosura.

Pero esta hermosura no disimulaba sus límites y al mismo tiempo señalaba su origen. «Quien me ha hecho es la verdadera hermosura.»

Estas vivencias tienen una larguísima tradición cristiana. Experimentarlas requiere:

- Una mirada sensible a la belleza, anhelante de plenitud y sostenida por la búsqueda personal.
- Situarse en diálogo con Dios, con los ojos puestos en la naturaleza, de forma que ella entre en ese diálogo.
- Llegar a gozar del amor de Dios, en el que no demos dejar de incluir la naturaleza, obra suya.

Mediante ella conocemos algo de la belleza de Dios y en ella nos sentimos amados por Él. Mirado así, ¿quién osará estropear, destruir o abusar de este don?

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

Preparant la visita *ad limina* amb els preveres i diaques

Del 10 al 15 de gener 2022 tindrà lloc la visita *ad limina apostolorum* de les diòcesis amb seu a Catalunya. Es tracta d'una visita que els bisbes fan a Roma amb l'objectiu de venerar els sepulcres dels sants apòstols Pere i Pau i de ser rebuts pel Papa, a qui se'l presenta un informe sobre l'estat de cada diòcesi, per mantenir i augmentar la comunió entre les esglésies locals i la seu romana. Alhora, aquest informe o relació constitueix una ocasió privilegiada de reflexió local i de planificació pastoral del futur.

Amb aquest horitzó proper i superant progressivament els moments més àlgids de la crisi sanitària, el bisbe Agustí vol reunir-se amb tot el clergat de la diòcesi, per recuperar la proximitat i el diàleg. Aquesta intenció es concreta en una roda de reunions per

arxiprestats, d'octubre a desembre de 2021, en les quals establir un diàleg franc sobre la base de tres preguntes referides a la diòcesi i a la posició de preveres i diaques en ella. Aquesta estona de diàleg en grup, en un clima de llibertat i confiança, es completa amb la possibilitat d'entrevistes personals. Les preguntes que orienten la reflexió apunten a la visió personal de cada sacerdot o diaca sobre la situació de la diòcesi, a les decisions que cal prendre i a la disponibilitat per col·laborar en la tasca diocesana en el futur proper.

La primera d'aquestes reunions tindrà lloc el dijous 14 d'octubre, amb l'Arxiprestat de Sant Feliu de Llobregat. Successivament, cada setmana serà el torn d'un arxiprestat, fins a completar els nou que conformen la nostra diòcesi.

► **Inici del Sínodo.** Avui dona inici el camí sinodal a Roma, amb l'eucaristia presidida pel papa Francesc a la Basílica de Sant Pere.

En canvi, el proper diumenge 17 octubre començarà aquest itinerari a les diòcesis de tot el món, en un procés, de l'any 2021 al 2023,

que de fet inicia amb una reflexió i discerniment locals, a cada diòcesi, que se sintetitzarà a cada conferència episcopal i que es portarà a la convocatòria del Sínodo dels Bisbes a l'octubre de 2023.

La missa d'inici al nostre bisbat serà presidida pel bisbe Agustí el diumenge 17 d'octubre, a les 18 h, en una celebració preparada pel Consell Pastoral Diocesà.

► **Preludios a la Oración.** Aquest assaig transita de la fase ascètica al lliurar de l'experiència mística, en un itinerari vers la interioritat de l'ésser humà i la seva co-

municació amb el diví. També estableix alguns criteris per generar ponts de diàleg entre el model orant d'Orient i el d'Occident.

Aquesta obra de Marisa Barros, editada per Paulinas, s'ha classificat com de llenguatge senzill i profund, orientada tant a persones amb coneixements previs en la pregària contemplativa com a qui s'hi apropa per primera vegada.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «Si oblidem el bé, el cor s'encongeix. Però si, com Maria, recordem les meravelles que el Senyor realitza, si almenys una vegada al dia diem una petita oració de lloança, el cor es dilatarà, la nostra alegria augmentarà» (31 de maig).

@Pontifex: «L'Eucaristia, font d'amor per a la vida de l'Església, és escola de caritat i solidaritat. Qui es nodreix del Pa de Crist no pot romandre indiferent davant dels que no tenen el pa quotidià» (3 de juny).

@Pontifex: «Necessitem una ecologia humana integral que transformi els nostres estils de vida, la nostra relació amb els recursos de la Terra; que inclogui no sols les qüestions ambientals, sinó també a l'home íntegrament, responent al clam dels pobres» (5 de juny).

@Pontifex: «L'Eucaristia sana perquè ens uneix a Jesús: ens fa assimilar la seva manera de viure, la seva capacitat de partir-se i lliurar-se als germans, de respondre al mal amb el bé» (6 de juny).

La Mercè 2021, una diada especial

FOTO: G. SIMÓN - ARQUEBISBAT DE BARCELONA

La Mare de Déu, sota l'advocació de la Mercè, ens ha regalat enguany una jornada particularment festiva per diversos elements. Per començar, recordem que la Mare de Déu de la Mercè és patrona de la ciutat de Barcelona i de tota la Província Eclesiàstica, que comprèn, a més de l'arxidiòcesi de la capital, també les diòcesis sufragànies de Terrassa i Sant Feliu de Llobregat.

La missa pontifical a la Basílica de la Mercè de Barcelona va ser presidida, excepcionalment, pel bisbe Agustí Cortés, ja que el cardenal Joan Josep Omella, com a president de la Conferència Episcopal Espanyola, va assistir del 23 al 26 de setembre a l'Assemblea anual Plenària del Consell de Conferències Episcopals d'Europa (CCEE) que se celebrava a Roma. A l'eucaristia van concelebrar l'administrador diocesà de Terrassa, Salvador Cristau, i els tres bisbes auxiliars de Barcelona, Antoni Vadedell, Sergi Gordo i Javier Vilanova.

En la seva homília, el bisbe Agustí va recordar com va començar el patronatge de la Mare de Déu de la Mercè, ara fa 150 anys, i també, els orígens de l'orde mercedària, de la mà de sant Pere Nolasc, per redimir els captius. Allargant la mirada fins als temps actuals, recordava la societat plural en què vivim ara i en aquest context, va centrar l'atenció en la figura de Maria: «No podem tractar amb la Ma-

re de Déu, sense trobar-hi la dona lliure, que allibera. La dona, esposa i mare, que ha rebut el gran do de la llibertat dels redimits i que alhora coopera en l'alliberament de la humanitat. El que voldríem és, potser, que la Mare de Déu esdevingués un referent per a tots, però segons el que ella fou des de sempre: aquella dona que inspirava veritable llibertat; aquella que, havent acollit amor alliberador, es va lligar amb vincles d'amor per servir als captius de la humanitat.»

El mateix dia 24 de setembre, al mateix temple, però a la tarda, va tenir lloc una altra eucaristia viscuda especialment pels seminaristes del Seminari Conciliar, en el marc de la qual deu d'ells van rebre l'admissió als ordes. Un d'ells ha estat Manuel SC Rodríguez Garrido, de la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat. Als peus de la Mare de Déu de la Mercè i acompanyats de familiars, amics, formadors i companys del Seminari, els admesos als ordes van viure aquest moment com un pas important per al seu camí al sacerdoci. De fet, l'admissió als ordes sagrats és una celebració que consisteix en la benedicció solemne de la vocació dels que s'estan preparant en el Seminari. Amb aquest ritu el que aspira al diaconat o al presbiterat manifesta públicament la seva voluntat d'ofereir-se a Déu i a l'Església per exercir l'orde sagrat. I l'Esglè-

sia, en aquest cas en la persona del bisbe Sergi Gordo, que presidia la celebració, en rebre aquest oferiment, el tria i el crida perquè es prepari adequadament al sagrament de l'orde.

AGENDA

► **Festivitat de Sant Rarimi.** El com-patró de la vila de Sant Feliu de Llobregat se celebra el 12 octubre.

La missa de les 12 h a la Catedral de Sant Llorenç serà presidida pel bisbe Agustí.

També serà ocasió de celebrar els 25 anys de prevere de Mn. Joan Pere Pulido, secretari general del Bisbat de Sant Feliu, que va ser ordenat en aquesta mateixa data i en aquest mateix temple ara fa un quart de segle.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

11. ■ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [Rm 1,1-7 / Sl 97 / Lc 11,29-32]. Sant Joan XXIII, papa; santa Soledat Torres Acosta (Madrid, 1826-1887), vg. fund. Serventes de Maria, vetlladores dels malalts (SM, 1851); sant Germà, bisbe i mr.

12. □ Dimarts [1Cr 15,3-4.15-16; 16,1-2 / Sl 26 / Lc 11,27-28]. Mare de Déu del Pilar, apareguda a Saragossa segons la tradició, patrona d'Aragó; sant Serafi de Monte Granario, rel. caputxi; santa Domnina, vg.

13. ■ Dimecres [Rm 2,1-11 / Sl 61 / Lc 11,42-46]. Mare de Déu del Remei; sant Eduard (1002-1062), rei d'Anglaterra, venerat a Westminster.

14. ■ Dijous [Rm 2,1-11 / Sl 61 / Lc 11,42-46]. Sant Calixt I, papa (217-222) i mr.; sant Just, bisbe; santa Fortunata, vg. i mr.

15. □ Divendres [Sir 15,1-6 / Sl 88 / Mt 11,25-30]. Santa Teresa de Jesús (Àvila, 1515 - Alba de Tormes, 1582), vg. carmelitana i doctora de l'Església, reformadora; sant Bru, bisbe.

16. ■ Dissabte [Rm 4,13.16-18 / Sl 104 / Lc 12,8-12]. Santa Hedvig (Eduvigis), rel. cistercenca (†1243), viuda del príncep de Silèsia; santa Margarida-Maria Alacoque (1647-1690), vg. salesa de Paray-le-Monial, propagadora de la devoció al Sagrat Cor.

17. ■ Diumenge vinent, XXIX de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [Is 53, 10-11 / Sl 32 / He 4,14-16 / Mc 10, 35-45]. Sant Ignasi d'Antioquia, bisbe successor de Pere i mr. a Roma (107); sant Rodolf, mr.

Diumenge XXVIII de durant l'any (B)

COMENTARI

«Per als qui són rics, que n'és de difícil, d'entrar al Regne de Déu!»

Crist i el jove ric (1889), Heinrich Hofmann. Església de Riverside, Nova York (EUA)

Si el diumenge passat el Senyor ens parlava de les exigències del matrimoni avui en parla en relació al diner. Fixem-nos bé en l'escena evangèlica: un noi que *ha complert tots els manaments des de jove*. Tant de bo, tinguéssim molts joves d'aquests. Però no solament ha complert els manaments sinó que busca a més un plus en la seva vida: *Què haig de fer per posseir la vida eterna?* I com Jesús sap que és un bon complidor dels manaments ara li proposa un plus d'entrega a Déu, ara li demana la perfecció: *Encara et falta una cosa: ves a vendre tot el que tens i dona-ho als pobres, i tindràs un tresor guardat en el cel*. Jesús no li demana renunciar a la riquesa per sempre sinó guardar-la allà on la trobarà eternament: en el cel. Però aquest jove capaç de seguir tots els manaments no és capaç de desprendre's de la riquesa que el lliga de tal manera que li impedeix no solament seguir Jesús sinó també la pròpia felicitat: *Se n'anà tot trist, perquè era molt ric*. Ha guanyat la riquesa, sí, però ha perdut la felicitat. Per això Jesús adverteix: *Per als qui són rics que n'és de difícil, d'entrar al Regne de Déu*. I posa l'exemple del *camell que no pot passar pel forat d'una agulla*; és que és impossible! I quan els apòstols es pregunten: *qui es podrà salvar?*, la resposta de Jesús és clara: *Als homes els és impossible, però a Déu no, perquè Déu ho pot tot*. Fer de la riquesa el propi déu, el propi ídol al qual se sacrifica tot és anar contra el gran manament de l'amor a Déu i als germans. Per això és molt difícil que se salvi una persona entregada a la riquesa, enganxada als béns materials. I és ignorar la primera lectura: *Comparada amb la saviesa, tinc la riquesa per no-res. Tot l'or del món al seu costat no val ni un gra de sorra*. El jove de l'evangeli no era gens savi. Com diu la carta als hebreus la *Paraula de Déu esclareix les intencions i els pensaments del cor*. Aquell jove tan bo, al final s'aparta del seguiment de Crist i de l'amor a Déu en la mesura que el seu gran amor és la riquesa a la qual no és capaç de renunciar.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del llibre de la Saviesa (Sv 7,7-11)

Vaig pregar Déu que em donés enteniment, i m'ho concedí, vaig cridar l'Esperit de saviesa, i em vingué. La preferixo a ceptres i trons, i, comparada amb ella, tinc la riquesa per no-res. Ni tan sols la comparo amb les pedres més precioses, perquè tot l'or del món, al seu costat, no val ni un gra de sorra, i la plata no val més que el fang. L'aprecio més que la salut i que la boniquesa, i vull que em faci de llum, perquè la seva claror no s'apaga mai. Juntament amb la saviesa m'han vingut tots els béns, duia les mans plenes de riqueses incomputables.

▶ Salm responsorial (89)

R. *Que el vostre amor, Senyor, no trigui més a saciar-nos i ho celebrarem amb goig tota la vida.*

Ensenyeu-nos a comptar els nostres dies / per adquirir la saviesa del cor. / Calmeu-vos, Senyor, què espereu? / Sigueu pacient amb els vostres servents. R.

Que el vostre amor no trigui més a saciar-nos / i ho celebrarem amb goig tota la vida. / Doneu-nos tants dies d'alegria com ens n'heu donat d'afflicció, / tants anys de joia, com n'hem vist de penes. R.

Que puguem veure la vostra obra, / que els nostres fills vegin la vostra glòria. / Que l'amabilitat del Senyor, el nostre Déu, / reposi damunt els seus servents. / Doneu encert a l'obra de les nostres mans. R.

▶ Lectura de la carta als cristians hebreus

(He 4,12-13)

La paraula de Déu és viva i eficaç. És més penetrant que una espasa de dos talls: arriba a destriar l'ànima i l'esperit, les articulacions i el moll dels ossos, i esclaireix les intencions i els pensaments del cor. A tot el món creat no hi ha res que Déu no vegi clarament; tot és nu i descobert davant els ulls d'aquell a qui haurem de donar comptes.

▶ Lectura de l'Evangelí segons sant Marc

(Mc 10,17-30)

Un dia que Jesús sortia de camí un home correu, s'agenollà als seus peus i li preguntava: «Bon mestre, què haig de fer per posseir la vida eterna?» Jesús li digué: Per què em tractes de bo? De bo només ho és Déu. Ja saps què diuen els manaments: «No matis, no cometis adulteri, no robis, no declaris en fals contra un altre, no facis cap frau, honra el pare i la mare.» Ell li respongué: «Mestre, tot això ja ho he complert des de jove.» Jesús se'l mirà amb afecte i li digué: «Encara et falta una cosa: ves a vendre tot el que tens i dona-ho als pobres, i tindràs un tresor guardat en el cel. Després torna i vine amb mi.» Aquesta resposta de Jesús el contrarià i se n'anà tot trist, perquè era molt ric. Llavors Jesús mirà al seu voltant i digué als deixebles: «Per als qui són rics, que n'és, de difícil, d'entrar al regne de Déu!» Els deixebles, en sentir aquestes paraules, quedaren sorpresos. Però Jesús els tornà a dir: «Fills meus, què n'és de difícil, d'entrar al regne de Déu! És més fàcil que un camell passi pel forat d'una agulla que no pas que un ric entri al regne de Déu.» Ells quedaren encara més sorpresos i deien entre ells: «I qui es podrà salvar?» Jesús se'ls mirà i els digué: «Als homes els és impossible, però a Déu no, perquè Déu ho pot tot.» Llavors Pere es posà a dir-li: «Mireu, nosaltres ho hem deixat tot per venir amb vós.» Jesús respongué: «Us ho dic amb tota veritat: Ningú dels qui per mi i per anunciar l'evangeli han deixat la casa, germans i germanes, pare, mare, fills o camps, no deixarà de rebre, ja en el temps present, el cent per u de cases, germans i germanes, mare, fills i camps, i també persecucions, i, en el món futur, tindrà la vida eterna.»

▶ Lectura del llibre de la Sabiduría (Sab 7,7-11)

Supliqué y me fue dada la prudencia, invoqué y vino a mí el espíritu de sabiduría. La preferí a cetros y tronos y a su lado en nada tuve la riqueza. No la equiparé a la piedra más preciosa, porque todo el oro ante ella es un poco de arena y junto a ella la plata es como el barro. La quise más que a la salud y la belleza y la preferí a la misma luz, porque su resplandor no tiene ocaso. Con ella me vinieron todos los bienes juntos, tiene en sus manos riquezas incontables.

▶ Salmo responsorial (89)

R. *Sácianos de tu misericordia, Señor, y estaremos alegres.*

Enséñanos a calcular nuestros años, / para que adquiramos un corazón sensato. / Vuélvete, Señor, ¿hasta cuándo? / Ten compasión de tus siervos. R.

Por la mañana sácianos de tu misericordia, / y toda nuestra vida será alegría y júbilo. / Danos alegría, por los días en que nos afligiste, / por los años en que sufrimos desdichas. R.

Que tus siervos vean tu acción / y sus hijos tu gloria. / Baje a nosotros la bondad del Señor / y haga prósperas las obras de nuestras manos. / Sí, haga prósperas las obras de nuestras manos. R.

▶ Lectura de la carta a los Hebreos

(Heb 4,12-13)

Hermanos:

La palabra de Dios es viva y eficaz, más tajante que espada de doble filo; penetra hasta el punto donde se dividen alma y espíritu, coyunturas y tuétanos; juzga los deseos e intenciones del corazón. Nada se le oculta; todo está patente y descubierto a los ojos de aquel a quien hemos de rendir cuentas.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Marcos

(Mc 10,17-30)

En aquel tiempo, cuando salía Jesús al camino, se le acercó uno corriendo, se arrodilló ante él y le preguntó: «Maestro bueno, ¿qué haré para heredar la vida eterna?». Jesús le contestó: «¿Por qué me llamas bueno? No hay nadie bueno más que Dios. Ya sabes los mandamientos: no matarás, no cometerás adulterio, no robarás, no darás falso testimonio, no estarás, honra a tu padre y a tu madre». Él replicó: «Maestro, todo eso lo he cumplido desde mi juventud». Jesús se quedó mirándolo, lo amó y le dijo: «Una cosa te falta: anda, vende lo que tienes, dáselo a los pobres, así tendrás un tesoro en el cielo, y luego ven y sígueme». A estas palabras, él frunció el ceño y se marchó triste porque era muy rico. Jesús, mirando alrededor, dijo a sus discípulos: «¿Qué difícil les será entrar en el reino de Dios a los que tienen riquezas!». Los discípulos quedaron sorprendidos de estas palabras. Pero Jesús añadió: «Hijos, ¡qué difícil es entrar en el reino de Dios! Más fácil le es a un camello pasar por el ojo de una aguja, que a un rico entrar en el reino de Dios». Ellos se espantaron y comentaban: «Entonces, ¿quién puede salvarse?». Jesús se les quedó mirando y les dijo: «Es imposible para los hombres, no para Dios. Dios lo puede todo». Pedro se puso a decirle: «Ya ves que nosotros lo hemos dejado todo y te hemos seguido». Jesús dijo: «En verdad os digo que no hay nadie que haya dejado casa, o hermanos o hermanas, o madre o padre, o hijos o tierras, por mí y por el Evangelio, que no reciba ahora, en este tiempo, cien veces más —casa y hermanos y hermanas y madres e hijos y tierras, con persecuciones— y en la edad futura, vida eterna».